

Dubová palice

---

*Místy
rostou mi listy
místy
dlaždice.
Místy jsem
dubová palice.*

Nepsala si deník. Zase by se ztratil. Dávno věděla, že je lepší dívat se z okna.

Lidé chodili. Botič tekl. Ona nikam netekla. A vůbec se nejmenovala Xénie. Takové hrozné jméno. Dalo se jí říkat jakkoli. Třeba manželka. Nebo trubka.

„Vykakaná!“ volala její menší holčička a líbezně vyšpulila zadek. Ta jí říkala maminko, a ať zpívala či vyměšovala, činila to s vílím kouzlem, které jí hvězdy nazdařbůh hodily do klína.

Xénie považovala tenhle způsob ranního probuzení za příjemnější než vyzvánění budíku. Justýna se nekácela stokrát za den z poličky a neodpadávaly jí ani ručičky, ani sklíčko.

Už od večera myslela na ztracený deník. Nemohla si pomoci. Chtěla vědět, jaká byla, mohla být a nebude. Hledala ho všude – v tajné krabičce, v knihovně, v zažloutlých poznámkách z přednášek ze školy.

Přestože se v jejím životě nic převratného nedělo, už delší dobu se jí zdál pořád dokola stejný sen. Překročila v něm jedním krokem jezero. Dostala se do lesa, který nikdy předtím ne-

viděla. Těšila se, jak jí poběží, jak se bude prodírat větvemi stromů, jak se bude klestit do neznáma. Věděla, že v tom lese je sama, že ho nemá s nikým dohromady, nikoho v něm nezná. Ale ten les nebyl hluboký, snadno šlo dohlédnout ke světlu na jeho kraji.

Jenže se nemohla pohnout. Když udělala krok, šlehla ji přes tvář větev. Drala se usilovně na konec, ale bolelo to pořád víc. Dostane se tam? Co je na konci?

Byla si jistá, že ten sen už se jí zdál. Zaboha si nemohla vzpomínout, jak pokračoval. Měla dojem, že tehdy měl šťastný konec, který nedopadl dobře. Možná o tom psala v deníku.

Jenže se ztratil. Možná ho vyhodila. Možná se rozpomene.

Druhá dcera Kristýna tiskla svá rašící prsíčka k plyšovému králíkovi a hluboce spala. Neměla ani potuchy, na počátku čeho se ocitá. Hodlala směřovat ke štěstí nekoordinovanými pohyby a zarputile zamračeným výrazem blondaté hlavičky. Pro všechny případy metala zpod svých dlouhých řas na všechno vzteklé blesky.

Xénie ji líbla za ucho z obavy, aby dítě neprobudila moc rychle. Nebezpečí, že Kristýně odpadnou ručičky, sklíčka a všechna kolečka, viselo ve vzduchu každý den.

Holčička zamžourala krátkozrakýma pomněnkama.

„Eště ne, mami,“ zaprosila.

„Ale jo, už jo, máš nejvyšší čas.“

Nahmátla brejle a nekompromisně je posadila dceři na nos.

Kristýna se sesunula z palandy, zvrtila si kotník, rozšlápla dům z lega, zřítla se na zem a spustila kvílení. Jako každé ráno.

„To nic, kočička,“ předstírala Xénie navyklý soucit a Justýna automaticky dodala: „Než se vdáš, tak to přejde,“ otočila se ve své posteli ke stěně a znovu usnula.

Ségra na ni vyplázla jazyk a prokopávala se do středu bytu.

Její a Xéniin ranní tanec se odehrával v bezvědomí – dva papoušci bez barev a křídel.

„Měj se hezky, papulko,“ vystrkovala dceru hebce ze dveří.

„Měj se hezky, mamulko,“ klopýtla dívka k výtahu a vyvrtla si druhý kotník.

„Než se vdám, tak to přejde,“ dodala smutně a sebrala ze země rozbité brejle.

Mha přede mnou, mha za mnou, zaklapla Xénie potichoučku dveře.

Na chvilku si ještě lehla. Zavřela oči a poslouchala jeho dech. Takový velký div, říkala si. Žádný les, žádné zlé sny a prodírání. Tohle je pravé. Oni čtyři v jednom létajícím zázraku jako v balonu. Balast se musí pravidelně vyhazovat z koše jako přebytečná zátěž. Jinak by se nevznášeli. Všechno kolem je malinké. Prťavé a pod nimi. Mraveniště, nad kterým se nesou oblohou. Jejich báječný čtyřlístek.

Zavrtala se mu nosem do kůže. Objal ji. Království za tuhle chvíli, pomyslela si a upadla do blažené dřímoty. I milování proběhlo v polospánku, pomalá líná rozkoš, spleené vlasy a sny. A nakonec se přimlaskla i Justýna. Malá zmijka přísátá k oběma, chlemtající zbytky mužské i ženské rozkoše celým svým dětským tělíčkem. Blaženě vzdychla a každé její pohazení bylo z mateřidoušky.

„Co bude s kakajíčkem? Jde se dneska do školky?“ poskakovala po jejich tělech.

Vymrštil se. Xénie si místo dalšího vytouženého pohazení přetáhla přes hlavu deku. Na vysokovzletný balon brzy dosáhla vůně kafe. Miláček zapnul na plný pecky bigbít a ona statečně vystrčila jednu nohu z postele.

Justýna, posilněná kakajíčkem, se už plně vžila do role varietní umělkyně. Navlečena v lesklých šatech a ozdobena zlatými korály, prováděla rytmické kreace, zpívala na těch pravých místech a ve správný čas roztočila sukénku do zběsilého kola. Z plna hrdla přitom vdechovala dým z Miláčkových cigaret.

Xénii se zvedl žaludek a decibely jí udělaly z hlavy cedník. Mile se usmála: „Trošku to ztlumím, jo?“

Miláček pokrčil rameny a Justýna se zamračila.

Zazvonil telefon.

„Prosím,“ zachraptěla do něj. Mlčení na druhém konci působilo jako úleva.

Miláčka to z míry nevyvedlo.

„Chtěl bych s tebou někam jet. Bez dětí. Jen tak po Evropě... Florencie, Benátky, Paříž... Občas se vykoupat v jednom moři, pak v druhém.“

„A co já?“ zeptala se Justýna.

„A co holky?“ zeptala se Xénie. Už viděla v živých barvách, jak po nich bulí do jednoho moře, pak do druhého...

„Pošleme je s babičkou k třetímu moři.“

Věděla, že moří je najednou dostatek. Miláčků ne. Chtěla s ním jet. Líbat se v autě, nejíst a čmukat jeho cigarety. Pořádně si ho prohlédla. Stal se z něho pohledný muž. Když si ho brala těsně před porodem, všichni ji varovali, že ženich se narození dítěte nedožije.

Věděla, že se šeredně pletou. Jestli láska nezvítězí nad jeho nemocí, tak láska není. A jestli není láska...

Xénie dětsky věřila na spousty hloupostí: na boží mlýny, které melou, na anděly a černé kočky přes cestu, na padající hvězdy i na pramínek vlasů, uskřípnutý v kmeni stromu. Věřila v Miláčka, i když občas lhal. Pamatovala ho plachého a zlomeného. Obdivovala ho za tu nebetyčnou změnu, jíž dosáhl. Spousta Xénií by se možná takových proměn bála, ale tahle Xénie měla strach z dočista jiných věcí.

„A víš, o čem také přemýšlím?“ zahučel Miláček do křepčivé muziky. „Myslím, že bych měl založit pojistku na život.“

Chtěl tím říct, že umře dřív. Ale Xénie začínala tušit, že světaběh se nekoná po značené trase. Vždycky je všechno jinak. Přes to ucítila v oku nebezpečnou slzu. Stihla ji včas zamáčknot.

„Mám tři nejúžasnější princezny na světě,“ pokračoval. „Chci vás pořád dělat šťastnými,“ řekl a Xénie měla na krajíčku. Naštěstí už musel běžet.

Vylil na sebe lahev super vůně a poletoval zmatečně před-síní. Varietní umělkyně si ho dovedně omotala drobounkýma ručkama.

„Pusu,“ pronesla jako pravá Amálka.

Neodolal tomu zdržení.

„A ještě mámě,“ dupla si éterička.

Miláček vzdychl a doklusal v botách do kuchyně. Něžně Xénii pohladil a zabouchl.

Do školky už Justýna vstoupila jako Miss Universe. S hlavu plnou růžiček přivedla chlapečky k okamžitému šílenství.

„Čau, kočko,“ pravil jeden a plácl ji po zadku.

„Dám ti tři perly, když si mě vezmeš,“ žadonil druhý.

„Dám ti pusu, když hned zapluješ do třídy,“ ukončila jejich nenevinné hry Xénie.

Justýna našpulila hubinku.

„Ahoj, Týno.“

„Ahoj, Mímo.“

Oddechla si. Prázdný ranní byt měla nejradši. Vypnula hudbu a pečlivě obcházela všechny pohozené věci. Rozprskla se na postel a zavřela oči, aby si srovnala v hlavě, čím začne.

Už nepsala deníky. Xénie chtěla psát knížky. Šla si za tím s neurputnou urputností už asi třicet let. V praxi to znamenalo, že každému nejdříve připravila kakajíčko a nasadila brejle. Ale jenom „nejdříve“. Xénie trvala na svém „potom“. Nebylo jí to moc platné. Deníky se ztrácely. Byly zbytečně opravdové. Chtěla psát pohádky. Kromě všech ostatních blbostí věřila i v dobré konce.

Zazvonil telefon. To bude Majka, napadlo ji. Ale ticho na

druhém konci teď nebylo úlevné. Xénie znejistěla. Už nešlo v klidu zavřít oči.

Psát pohádky taky nešlo. Pro koho? Děti nepředstavují kupní sílu. Xénie nebylo kupní jméno a fakt, že její pohádky byly umíněnými staromódními bláboly, celou situaci jen komplikoval.

Xénie si sice za účelem obrázení nakladatelství pořídila klobouk v dávnověkém stylu, ale ani takhle hrdě přitroublá image jí nebyla nic platná. Xénie nebyla pochopena. Ale skoro horší bylo, že tím nijak zvlášť netrpěla. Měla svůj čtyřlístek a vznášení v balonu. Mohla se na všechno vykašlat, v klídku doma zamestat a čekat na Miláčka a jeho devatero moří.

Uliána krásná panna nežila za devatero horama ani řekama, ani za devaterem moří. Muselo se za ní přes pole plná lebek, kostí a zubů.

„Za mnou se nedostaneš, jsem krásná a silná. Dokážu mečem sekat, jako když blesky šlehají. Jmenuju se Uliána a je to jisté.“

Nejistá Xénie měla na pohádkách ráda právě samozřejmost, s níž se v nich odehrávají nesamozřejmé věci. Nevysvětluje se tam nevysvětlitelné. Prostě bylo nebylo.

„Král za ženu mě chtěl, přemoci mě neuměl. A tak jsem mu košem dala, na kosti ho rozsekala.“

Uliána se roztahovala v její mysli mnohem razantněji, než jí chtěla původně dovolit. Xénie hodlala pohádku o Uliáně zdramatizovat pro rozhlas. Totéž už ostatně udělala s několika předchozími. Taková práce se jí líbila. Byla tichá, poctivá, špatně placená a daleko od shonu světa. Xénii docházely síly. Už nestíhala být v epicentru dění. Uliána měla sílu lva, jezdila ve slunečním kočáře a bydlela v zámku z mramoru. Xénie věděla, že Uliána je nepřemožitelná. Jenže ona meč ani neuzvedla.

Potřetí zadrnčel telefon. Uliána neodvratně zmizela. Xénie si ani nestačila zapamatovat rysy její tváře.

„Vykakaná!“ zařvala Xénie do němého aparátu.

Neznělo to ani líbezně, ani bojovně. Byl to výkřik na začátku černého lesa.